

ИВАН АТАНАСОВ
ТО ДЕБНЕ В МРАКА

chitanka.info

В блока беше тъмно и тихо като в гробница. Били опипа внимателно студената стена. Търсеше ключа на лампата.

Пръстите му потънаха в нещо меко и влажно.

Той извика и отскочи назад. Сети се, че носи фенерче. Извади го. Ръката му трепереше от напрежение.

Бледият лъч освети прясно одрано човешко лице. Някой го беше закачил на стената като чудовищен плакат.

Момчето изпищя и изпусна фенерчето. Писъкът му отекна по коридорите и стълбищата, заблъска се от стена в стена и накрая замря с дълбока въздишка.

Предсмъртната агония и кръвта бяха променили лицето до неузнаваемост. Но не и сребърните обеци с формата на костенурки, които миналата Коледа Били беше подарил на майка си.

Той хукна слепешката напред. Щеше да тича, докато не се събуди от този противен кошмар, а после да лежи в леглото с отворени очи, докато нощта си отиде и споменът за него избледнее.

Тъмнината го обграждаше, гъста и мътна като блатна вода. Изведнъж го обзе усещането, че не стъпва по циментов под, а гази в тресавище. И с всяка крачка затъва все повече. Водата вече го покриваше, нахлуваше в устата и носа му, задушаваше го в лепкавата си, мазна прегръдка. Опита се да изкрещи за помощ, но от гърлото му излезе само задавен, хриплив шепот.

Той размаха бясно ръце. Внезапно изплува на повърхността и пое дълбока глътка въздух. Сърцето му препускаше, кръвта пулсираше в слепоочията му.

Мракът беше изсветлял и Били видя, че познатият коридор е изчезнал.

Там, където преди бе имало под, сега се разливаше тясно мочурище. От двете му страни се протягаха уродливи дървета. Преплетените клони образуваха нисък свод, а покритите с фосфоресцираща плесен дънери излъчваха призрачно сияние. Беше зеленикаво като калната вода, над която се носеха облаци от комари и зловонни изпарения.

Били стисна един увиснал над главата му клон, после се пресегна и сграбчи друг. След пет или шест мъчителни крачки през гъстата тиня нивото на водата спадна и той се отпусна задъхан върху няколко туфи жилава трева.

В началото помисли, че си въобразява. После трепна, понеже го чу отново. Някакво мляскане.

Обърна се рязко.

На десетина крачки от него нещо се размърда. По водата се разбягаха широки кръгове, последвани от малки вълнички. Зеленикавата кал запулсира като жива и наоколо се разнесе отвратителна смрад.

Били намери ивица твърда земя и тръгна напред, като държеше водните кръгове под око. Те обаче растяха и сякаш го преследваха. Той побягна.

Въздухът над мочурището стана още по-задушен, калната вода се разливаше в широки локви, сред които момчето намираще все по-трудно къде да стъпи, без кракът му да затъне в бълбукащата тиня.

Вълните го следваха неотклонно. След тях на повърхността изскачаха малки мехурчета и се пръскаха с особен звук, наподобяващ мляскане.

Били продължи да тича, докато не се спъна в някакво коренище. Залитна. Пльосна се в лепкавата кал. Протегнатите му ръце потънаха в коварната тиня и лицето му се удари в мрачното блатно огледало. Разнесе се тихо съскане, зловоние изпълни ноздрите му.

От калта изникна уродлива, люспеста ръка. Имаше ципа между пръстите и дълги, нацърбени нокти.

Ръката се впи в гърлото му и дръпна главата му под водата.

Момчето се замята, решено да се бори докрай със съществото, което се опитваше да го удави. Извиваше се, риташе да се измъкне от безмилостната хватка. Пред стиснатите му очи заплуваха огнени кръгове, ушите му забучаха.

Жадувайки за глътка въздух, Били отвори уста и се нагълта с блатна вода. Закашля се, опита се да изкрещи, но вече беше късно. Главата му увисна безпомощно, тялото му спря да се бори. Обгърна го мрак.

Когато дойде отново в съзнание, блатното чудовище се беше надвесило над него. От сплъстената му коса с цвят на водорасли се отцеждаше кална вода. Кошмарното люспесто лице беше разтегнато в жабешка усмивка, която разкриваше големи жълти зъби. Гладните очи над нея светеха като плесента по дърветата.

Съществото сграбчи Били за раменете, вдигна го от студената земя и го разтърси. Момчето понечи да извика, но уродливото лице започна да се променя и внезапно доби човешки черти.

— Татко — прошепна невярващо момчето.

— Какво правиш тук? Защо не си в леглото?

— Къде е чудовището? — озърна се плахо Били.

Том Гартли изгледа намръщено осемгодишния си син.

— Какво чудовище? Пак ли си ходил насън? Целият си вир-вода.

— Блатното. Изскочи от тинята и се опита да ме удави.

— Глупости.

Момчето се отдръпна от баща си и заяви с твърд глас:

— Не са глупости! Аз го видях.

Мъжът изсумтя.

— И къде е тогава? Да виждаш наоколо чудовища?

— Сигурно се е върнало в мазето.

Том Гартли поклати глава. Спомни си за собственото си детство, когато си лягаше с книгите на Стивън Кинг и вярваше, че в гардероба му живее таласъм. Тогава заспиваше на светната лампа. И винаги внимаваше краката му да са добре завити, за да не изскочи изпод леглото една ледена ръка и да го сграбчи за глезена.

— Добре, сега ще отидем в мазето и ще останем там, докато не признаеш, че чудовища не съществуват.

— Не, татко, недей...

Но Том Гартли остана глух за молбите на сина си. Стисна го здраво за ръката и го затегли решително към асансьора.

— Не! То ще ни изяде, както изяде мама...

Мъжът натисна бутона и индикаторът започна да примигва — девет, десет, единайсет, дванайсет... Светлината спря на техния, 13-ти етаж. Той отвори вратата.

Били закри очите си с ръце.

Кабината приличаше на кланица. Стените бяха опръскани с кръв, а по пода лежаха оглозгани кости, разкъсани вътрешности и парчета недоядена плът.

Том Гартли набута сина си вътре и затвори вратата. Дори не забеляза телесните части, върху които стъпваше. Били се сви до него, като внимаваше да не се допира до окървавената стена. И потръпна от

ужас, когато асансьорът тръгна, премазвайки една обезобразена от зъбите на чудовището ръка.

— Да не си гълтна езика? — Бащата хвана момчето за брадичката и повдигна преbledнялото му лице.

Били не отговори. На шестия етаж асансьорът забави ход и той погледна към прозорчето на вратата. В мрака зад дебелото стъкло светеха с копнеж две зелени очи.

— Не отваряй! — Момчето изблъска баща си и спря асансьора между етажите, после натисна бутона за избата. Кабината се разтърси, изскърца заплашително и продължи надолу. Очите изчезнаха. Били въздъхна с облекчение и се загледа в индикатора: четири, три, две, едно... Нула. Асансьорът спря. Лампата угасна и кабината потъна в мрак. Бяха пристигнали.

— Проклетата крушка! — изруга Том и отвори вратата.

Направи няколко крачки в чернотата, като влачеше треперещото момче след себе си. Когато протегнатата му напред ръка докосна стена, опипа мазилката и натисна ключа на лампата. Не се случи нищо. И тази крушка ли беше изгоряла? Или някой я беше откраднал?

Все още стоеше там, когато чу звука. Цялото му тяло се вкамени и Том наостри слух. Не, сега не се чуваше нищо. От нерви е, реши мъжът, само си въобразявам. И тогава го долови отново — някакъв приглушен, стържещ шум. Може би стъпки? Не, само тишина. Тишина и мрак. Нищо.

Том Гартли напипа запалката в джоба си. Извади я и щракна. Бледият пламък трепна и освети стръмното стълбище, което водеше към зловещия мрак в лабиринта от коридори.

— Стой плътно зад мен и внимавай къде стъпваш — подхвърли през рамо на сина си и се спусна по тесните стълби. В ноздрите му нахлу киселата миризма на гнилоч. Въздухът беше тежък, неподвижен и лепкав като паяжините, които висяха в ъглите.

След няколко метра коридорът се раздвои. Мъжът се поколеба за миг, после тръгна надясно; не беше слизал тук от години.

От увитите в изолиран банд тръби над главата му се процеждаха мръсни капки вода. По сивия под се разливаха зловонни локви, между които лазеха необезпокоявано тлъсти хлебарки. Дебелите бетонни стени бяха влажни и плесенясали, а до най-близката избена врата бяха струпани купища изгнили вестници. Истински рай за плъховете.

— Виж, Били, няма никакво чудовище.

Зад него нямаше никой.

— Били, къде си?

Отново чу приглушен шум от стъпки. Този път беше сигурен — идваше от разклонението на коридора, което току-що бе подминал.

— Не се крий, ела!

Стъпките престанаха.

Протегнал запалката пред себе си, Том Гартли се върна назад, зави зад ъгъла и тръгна по посока на шума. В избата тежеше гробовна тишина. Вонята постепенно се засилваше. Мракът го притискаше все по-плътнo в студената си прегръдка.

— Били! — извика ядосано той.

Никакъв отговор. Мъжът се огледа трескаво и облиза изпръхналите си устни.

От тъмнината го гледаха десетки червени очи. Тук беше пълно с плъхове.

Том Гартли се обърна и побягна. Внезапно се спъна в нещо меко и падна.

Под него имаше нечие тяло.

Още стискаше запалката в ръка. Щракна.

Треперливото пламъче освети кървящи очни кухини и разтегнати в предсмъртен писък устни.

Мъжът изкрещя. Беше разпознал Били.

Скочи на крака. Хукна ужасен по коридора, изкачи с препъване стръмните стъпала и се втурна към асансьора. Вмъкна се в спасителната кабина, затвори вратата и се облегна на стената. Едва сега си пое дъх и се опита да успокои ритъма на сърцето си. Това не е истина, това не е истина...

Но нечий пръсти с остри нокти сграбчиха топките му през панталона. И докато се гърчеше от болка, един мляскащ, натежал от слюнка глас изрече насмешливо в мрака до ухото му:

— Наистина ли вярваше, че живея в гардероба ти, Томи?

* * *

Що за изверг би убил жена си и сина си?

— ... и намерили очите на Били в джоба на ризата му. А той само плачел и повтарял „чудовището, чудовището“. Като развалена грамофонна плоча.

— И това се е случило в моя вход? — попитах недоверчиво шофьора, когато колата спря пред блока.

— Честен кръст! Знам го от сестра ми. Преди живееше тук, но след убийството се премести.

— Е, благодаря за хубавата приказка. Довечера ще спя като къпан. — Подадох му парите и слязох от таксито, като тряснах вратата. Шофьорът поклати глава и отпраши, а аз влязох в блока.

Утре щях да разпитам съседите, за да разбера дали историята е вярна. Апартаментът беше хубав, а наемът изгоден, но за Джими нямаше да е здравословно да живее на място, на което е починало момче на неговата възраст. Особено при такива зловещи обстоятелства.

Отворих вратата на асансьора (*кабината приличала на кланица*) и огледах стените и пода за ръждиви петна. Досега не бях забелязвал такива, но и не ми беше хрумвало да търся.

Видях един засъхнал сопол и белезникави пръски, които можеха да са с еднакъв успех хрчка, майонеза или нечия сперма. Но нищо, което да напомня дори бегло на кръв.

Или някой се беше постарал да почисти добре след касапницата, или тук никога не е ставало убийство.

Вдигнах рамене и затворих вратата, после натиснах копчето за 13-ия етаж.

Асансьорът потегли със скърцане, а лампата примигна и угасна.

Публикуван в антологията „Ласката на мрака“ (Аргус, 2004).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.